

Въ тридесетото царство.

Главно конче билъ Черно. Извива се на кждѣто искашъ, а колко много скача! — все въ галопъ. А опашката и гривата му, не бѣха като у сѣщински конь!

Когато Кольо му се качеше, скачаше—скачаше, че трѣбваше да викне на сестра си:

— Ей, Лизке, Лизке! моля ти се, подрѣжъ коня за юздата. Разрипалъ се е тѣй, че немога да го укротя. Ето кждѣ искалъ да ме занесе — казвалъ на смѣхъ Кольо: въ тридесетото царство!

— Ахъ, колко далеко! говорила Лизка. — Ти тогава и за довечера нѣма да си тука.

— Затова нѣкъ, Лизке, тамъ трѣбва да е хубаво. Азъ ще гледамъ, какъ да е, да се върна.

И наистина, занесло го кончето въ тридесетото царство. Малко прѣстоялъ тамъ, но на другия день, цѣлата заранъ разпиривалъ на слугинята и на Лизка, какво е видѣлъ.

— Да, ти трѣбва да си сънувалъ, казала Лизка.

— Не, не е сънъ, азъ хубаво помня. Слушайте!